

Embedsmændenes Lønninger selvfølgelig paa ingen Maade kan holde sig til de enkelte Lønningers tilfældige Bølb; men man maa bedømme dem i Sammenheng. Naar man, for at tage et nær liggende Exempel fra Armeen, vil bedømme en Obersts Lønning, der er 2,200 Rb., 2,600 Rb. eller 3,000 Rb., er det ikke nok at se paa den Løn, han i Diebliffet oppebærer, men man maa ogsaa se paa den Lønning, han tidligere har oppebåret. Man maa tage under Overveieelse, om der ikke er særdeles stor Sandsynlighed for, at han fra disse tidligere Stillinger medfører en Gjæld paa den Løn, han senere opnaar, og som han har at afbetale, hvorved hans Løn altsaa ikke bliver saa stor, som den i Diebliffet ser ud til. Man maa ogsaa tage Hensyn til den Stilling, hvori Staten sætter ham til andre Medborgere, blandt hvilke han skal sættes, og blandt hvilke han skal indtage en mere eller mindre betydningsfuld Stilling. Naar man nu altsaa vil betragte Embedsmændenes Lønningsforhold, foreligger der to forskellige Anskuelser. Disse, tror jeg, stemme overens i — det har da i alt Fald givet sig tilkjende ved den Lønningsforhøielse for de mindre Embeds- og Bestillingsmænd, som dette Thing med saa stor Beredvillighed har voteret — at Livsvilkaarene ere fordyrede, eller med andre Ord, at Pengenes Kjøbeevne nu ikke er saa stor som tidligere. Hvis ærede Medlemmer ikke vare enige i denne Anskuelse, maatte de enten indrømme, at de tidligere havde ansat Lønningerne for lavt, eller ogsaa maatte de sige, at de nu gave Noget, fordi de sik Lyft til, at disse smaa Embeds- og Bestillingsmænd skulde have noget Mere at leve af. Pengenes Kjøbeevne er altsaa aftagen, men samtidig dermed er der, i alt Fald for de høiere Lønningsklassers Bedkommende, sket en Tilbagegang i den positive Løn. De Lønninger, vi have fastsat omkring Marts 1870, indeholde en Tilbagegang fra de tidligere Lønningsvilkaar, og dette gjælder i en ganske usædvanlig Grad for Hærens Bedkommende; det gjælder baade for de enkelte Klasser af Hærens Befalingsmænd, og det gjælder for alle Klasser, tagne under Et. Hærens Lønningsforhold yde den Fordel, at Betragtningen af dem bliver lettest forståelig, fordi man her træffer et Komplex af Personer, som fra de laveste Stillinger efterhaanden arbejde sig op til de høieste. Mange af dem falde vistnok af undervejs, men nogle komme dog op til de høieste Stillinger. Vil man altsaa betragte Hærens Lønningsforhold og danne sig en Forestilling om, hvorledes et saadant Komplex af Personer betales af Staten, kan man gjøre det paa to Maader. Man kan enten undersøge, hvor stor Løn der er tillagt de forskellige Grader, komme til en Slutning om, hvor længe en Mand sandsynligvis tjener i hver af disse forskellige Grader, og derefter tage Middelbølbet af den af ham saaledes i hele Tjenestetiden oppebaarne Løn, eller man kan tage

Middelbølbet af den af samtlige Personer i det givne Diebliff oppebaarne Løn. Efter Hærens Lønningslov af 1867 oppebære Officererne, som udgjøre et Antal af 718, en Løn af omtrent 743,000 Rb. Gjemmensnitlønnen bliver altsaa 1,036 Rb., og dette er saaledes den sandsynlige Løn, en Officer kan vente sig i Gjemmensnit for alle Aarene i hele sin Tjenestetid; men de Herrer vide jo, at han begynder med en meget mindre Løn, og for saa vidt han er saa heldig at løbe hele den militære Rangstige igjennem, ender han med en meget høiere. Naar man nu vil undersøge, hvorledes de militære Lønninger have stillet sig siden 1842, da der foregik den store Forandring i den danske Hærs Organisation og tillige i dens Lønningsmaade, vil man finde at Gjemmensnitlønnen for Officerer i den danske Hær efter Betalingsbestemmelserne fra 1842 og med de forskellige Tillæg, som den Gang bleve oppebaarne, men som ikke længere oppebæres efter Betalingsbestemmelserne fra 1867, var 1002 Rb., medens den nu efter Loven af 1867 med Fradrag af de 2 pSt. til Kommunekatter, som ikke svarede efter Loven af 1842, er 1,036 Rb. De Herrer ville altsaa se, at der er en Fremgang fra 1842 til 1867 til nu af 3,4 pSt. men naar man tænker, at det vistnok er udenfor al Tvivl, at Livsbetingelserne fra 1842 til nu i Almindelighed ere blevne mindst 50 pSt. dyrere, vil man se, i hvilken uheldig Stilling Hærens Befalingsmænd ere komne i denne Henseende, og at det, der maatte være tilsigtet med den Lønning, som var dem tilstaaet i 1842, ikke kan opnaas med den Lønning, som nu tilstaaes. Hvis man kunde mene, at Fordyrelsen af Livsbetingelserne, at Pengenes synkende Kjøbeevne var forbigaaende, kunde jeg overmaade godt være med, jeg vil just ikke sige til det Forslag, som blev vedtaget ved anden Behandling, men til et lignende, som gif noget høiere, idet det nemlig er min Overbevisning, at der udover de 1,200 Rb. og mellem 1,200 og 2,000 Rb. i mange Henseender findes en Trang, der er lige saa stor som den, man finder under de 1,200 Rb. Jeg tror imidlertid, at Alle ville indrømme, at den Fordyrelse af Livsbetingelserne, der er kommen tilstede siden 1842, ikke er noget Tilfældigt for et enkelt Aar, men at den med nogle Svingninger efterhaanden er steget mere og mere. Derfor kan jeg heller ikke gaa ind paa den Betragtning, som er gjort gjældende, at man ved Lønningsforhøielserne skulde kunne standse paa et vilkaarligt Punkt i Lønningskalaen, men paa den anden Side har jeg, som det vil ses af det Forslag, jeg har stillet, ogsaa ment, at Trangen forholdsvis, set paa denne Maade, maatte være størst for dem, der have de mindre Lønninger, fordi der af disse medgaaer en forholdsvis langt betydeligere Del til det rent umiddelbare Livsophold end af de større Lønninger. Derfor har jeg stillet mit Forslag saaledes, at